

“I Am He”

By President Jeffrey R. Holland
Acting President of the Quorum of the Twelve Apostles

”Minä se olen”

Presidentti Jeffrey R. Holland
kahdentoista apostolin koorumin virkaa toimittava presidentti

October 2024 general conference

Christ's charity—evident in complete loyalty to divine will—persisted and continues to persist.

It is the Sabbath day, and we have gathered to speak of Christ and Him crucified. I know that my Redeemer lives.

Consider this scene from the last week of Jesus's mortal life. A multitude had gathered, including Roman soldiers armed with staves and strapped with swords. Led by officers from the chief priests who had torches in hand, this earnest company was not off to conquer a city. Tonight they were looking for only one man, a man not known to carry a weapon, receive military training, or engage in physical combat at any time in His entire life.

As the soldiers approached, Jesus, in an effort to protect His disciples, stepped forth and said, “Whom seek ye?” They replied, “Jesus of Nazareth.” Jesus said, “I am he. ... As soon ... as he had said unto them, I am he, they went backward, and fell to the ground.”

To me, that is one of the most stirring lines in all of scripture. Among other things, it tells me straightforwardly that just being in the presence of the Son of God—the great Jehovah of the Old Testament and Good Shepherd of the New, who bears no weapons of any kind—that just hearing the voice of this Refuge from the Storm, this Prince of Peace, is enough to send antagonists stumbling into retreat, piling them in a jumble, making the whole group wish they had been assigned kitchen duty that night.

Kristuksen rakkaus – joka ilmenee täydellisenä uskollisuutena jumalalliselle tahdolle – on pysynyt järkähtämättömänä ja pysyy järkähtämättömänä edelleen.

On lepopäivä, ja olemme kokoontuneet puhumaan Kristuksesta, ristiinnaulitusta Kristuksesta. Minä tiedän, että Lunastajani elää.

Pohtikaa tätä näkymää Jeesuksen kuolevaisen elämän viimeiseltä viikolta. Paikalle oli kerääntynyt paljon väkeä, myös seipäin aseistautuneita ja miekoin varustautuneita roomalaisia sotilaita. Tämä vakavamielinen seurue, jota johtivat ylipappien lähettämät miehet soihdut kädesään, ei ollut lähdössä valloittamaan kaupunkia. Tänä iltana he etsivät vain yhtä miestä, miestä, jonka ei tiedetä kantaneen asetta, saaneen sotilaskoulutusta tai osallistuneen fyysiseen taisteluun missään vaiheessa koko elämänsä aikana.

Kun sotilaat lähestyivät, Jeesus astui esiin pyrkien suojelemaan opetuslapsiaan ja kysyi: ”Ketä te etsitte?” He vastasivat: ”Jeesusta, – – nasaretilaista.” Jeesus sanoi: ”Minä se olen.” Heti kun Hän oli sanonut heille: ”Minä se olen”, he kaikki perääntyivät ja kaatuivat maahan.

Minulle tämä on yksi sykähdyttävimmistä vuorosanoista kaikissa pyhissä kirjoituksissa. Se muun muassa kertoo minulle suoraan, että pelkkä läsnä oleminen Jumalan Pojan edessä – Vanhan testamentin suuren Jehovan ja Uuden testamentin hyvän paimenen, joka ei kanna minkäänlaisia aseita – että pelkästään se, että kuulee, kun tämä turvapaikan Antaja, tämä Rauhan Ruhtinas puhuu, riittää saamaan vastustajat kompuroiden perääntymään, kaatumaan kasaan, saamaan koko ryhmän toivomaan, että heille olisi annettu sinä iltana keittiövuoro.

Just a few days earlier, when He had entered the city triumphantly, “all the city was moved,” the scripture says, asking, “Who is this?” I can only imagine that “Who is this?” is the question those muddled soldiers were now asking!

The answer to that question could not have been in His looks, for Isaiah had prophesied some seven centuries earlier that “he hath no form nor comeliness; and when we shall see him, there is no beauty that we should desire him.” It certainly wasn’t in His polished wardrobe or His great personal wealth, of which He had neither. It could not be from any professional training in the local synagogues because we have no evidence that He ever studied at any of them, though even in His youth He could confound superbly prepared scribes and lawyers, astonishing them with His doctrine “as one having authority.”

From that teaching in the temple to His triumphant entry into Jerusalem and this final, unjustifiable arrest, Jesus was routinely placed in difficult, often devious situations in which He was always triumphant—victories for which we have no explanation except divine DNA.

Yet down through history many have simplified, even trivialized our image of Him and His witness of who He was. They have reduced His righteousness to mere prudishness, His justice to mere anger, His mercy to mere permissiveness. We must not be guilty of such simplistic versions of Him that conveniently ignore teachings we find uncomfortable. This “dumbing down” has been true even regarding His ultimate defining virtue, His love.

During His mortal mission, Jesus taught that there were two great commandments. They have been taught in this conference and will forever be taught: “Love the Lord thy God [and] love thy neighbour as thyself.” If we are to follow the Savior faithfully in these two crucial and inextricably linked rules, we ought to hold firmly to what He actually said. And what He actually said

Vain muutamaa päivää aikaisemmin, kun Hän oli saapunut riemusaatossa kaupunkiin, ”koko kaupunki alkoi kuohua”, sanotaan pyhis-sä kirjoituksissa, ja kaikki kyselivät: ”Kuka hän on?” Voin vain kuvitella, että ”Kuka hän on?” on kysymys, jota nuo hämmentyneet sotilaat nyt kyselivät!

Vastaustuohon kysymykseen ei voinut olla Hänen ulkomuodossaan, sillä Jesaja oli profe-toinut seitsemisen vuosisataa aiemmin, ettei ”hänellä ollut vartta, ei kauneutta, jota olisimme ihaillen katselleet, ei hahmoa, johon olisimme mieltyneet”. Se ei todellakaan ollut Hänen hienostuneessa vaatetuksessaan tai Hänen suuressa henkilökohtaisessa varallisuudessa, joita kum-paakaan Hänellä ei ollut. Se ei voinut johtua mis-tään ammatillisesta koulutuksesta paikallisissa synagogissa, koska meillä ei ole mitään todisteita siitä, että Hän olisi koskaan opiskellut missään niistä, vaikka jo nuoruudessaan Hän osasi häm-mentää erinomaisesti valmistautuneita kirjureita ja lainopettajia ällistytämällä heitä opillaan ”niin kuin se, jolle on annettu valta”.

Alkaen siitä, kun Jeesus tuolloin opetti temppelissä, ja jatkuen aina Hänen saapumiseen sa riemusaatossa Jerusalemiin ja edelleen tähän viimeiseen, perusteettomaan vangitsemiseen Hän joutui jatkuvasti vaikeisiin, usein kavaliin tilanteisiin, joissa Hän oli aina voitokas – saavutti voittoja, joille meillä ei ole muuta selitystä kuin jumalallinen DNA.

Kuitenkin kautta historian monet ovat yksin-kertaistaneet, jopa väheksyneet meidän kuvaam-me Hänestä ja Hänen todistustaan siitä, kuka Hän on. He ovat typistäneet Hänen vanhurskau-tensa pelkäksi tekosiveydeksi, Hänen oikeuden-mukaisuutensa pelkäksi vihaksi, Hänen armonsa pelkäksi sallivuudeksi. Emme saa syyllistyä käyttämään Jeesuksesta sellaisia yksinkertaistavia muunnoksia, joissa jätetään sopivasti huomiotta opetukset, jotka ovat meistä epämiellyttäviä. Tätä pelkistämistä on tapahtunut myös, mitä tulee Hä-nen ylimpään määrittävään hyveeseensä, Hänen rakkauteensa.

Palvelutehtävänsä aikana kuolevaisuudes-sa Jeesus opetti, että on olemassa kaksi suurta käskyä. Niitä on opetettu tässä konferenssissa, ja niitä opetetaan ikuisesti: ”Rakasta Herraa, Jumalaasi, [ja] rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.” Jos aiomme seurata Vapahtajaa uskollis-esti näissä kahdessa ratkaisevassa ja erottamat-tomasti toisiinsa liittyvässä säännössä, meidän

was, “If ye love me, keep my commandments.” On that same evening, He said we were to “love one another; as I have loved you.”

In those scriptures, those qualifying phrases defining true, Christlike love—sometimes referred to as charity—are absolutely essential.

What do they define? How did Jesus love?

First, He loved with “all [of His] heart, might, mind and strength,” giving Him the ability to heal the deepest pain and declare the hardest reality. In short, He is one who could administer grace and insist on truth at the same time. As Lehi said in his blessing to his son Jacob, “Redemption cometh in and through the Holy Messiah; for he is full of grace and truth.” His love allows an encouraging embrace when it is needed and a bitter cup when it has to be swallowed. So we try to love—with all of our heart, might, mind, and strength—because that is the way He loves us.

The second characteristic of Jesus’s divine charity was His obedience to every word that proceeded from God’s mouth, always aligning His will and behavior with that of His Heavenly Father.

When He arrived on the Western Hemisphere following His Resurrection, Christ said to the Nephites: “Behold, I am Jesus Christ. ... I have drunk out of that bitter cup which the Father hath given me, ... in the which I have suffered the will of the Father ... from the beginning.”

Of the myriad ways He could have introduced Himself, Jesus did so by declaring His obedience to the will of the Father—never mind that not long before in His hour of greatest need, this Only Begotten Son of God had felt totally abandoned by His Father. Christ’s charity—evident in complete loyalty to divine will—persisted and continues to persist, not just through the easy and comfortable days but especially through the darkest and most difficult ones.

Jesus was “a man of sorrows,” the scriptures say. He experienced sadness, fatigue, disappointment, and excruciating loneliness. In these and in all times, Jesus’s love faileth not, and neither does

on syytä pitää tiukasti kiinni siitä, mitä Häntösi-asiassasanoi. Ja näin Häntösiasiassasanoi: ”Jos te rakastatte minua, te noudatatte minun käskyjäni.” Tuona samana iltana Hän sanoi, että meidän tulee rakastaa toisiamme, ”niin kuin minä olen rakastanut teitä”.

Näissä pyhien kirjoitusten kohdissa nuo todellista, Kristuksen kaltaista rakkautta määrittelevät ilmaukset ovat ehdottoman olennaisia.

Mitä ne määrittelevät? Kuinka Jeesus rakasti?

Ensinnäkin Hän rakasti ”koko sydämeästään, väkevyydestään, mielestään ja voimastaan”, mikä antoi Hänelle kyvyn parantaa syvimmän tuskan ja julistaa kovimman todellisuuden. Lyhyesti sanottuna Hän on se, joka voi samanaikaisesti osoittaa armoa ja vaatia totuutta. Kuten Lehi sanoi siunauksessaan pojalleen Jaakobille: ”Lunastus tulee pyhässä Messiaassa ja hänen kauttansa, sillä hän on täynnä armoa ja totuutta.” Hänen rakkautensa sallii rohkaisevan halauksen silloin, kun sitä tarvitaan, ja katkeran maljan silloin, kun se on nieltävä. Niinpä me yritämme rakastaa – koko sydämeistämme, väkevyydestämme, mielestämme ja voimastamme – koska sillä tavoin Hän rakastaa meitä.

Jeesuksen jumalallisen rakkauden toinen tunnusmerkki oli Hänen kuuliaisuutensa jokaiselle sanalle, joka Jumalan suusta lähti, ja Hän sovitti aina tahtonsa ja käyttäytymisensä yhteen taivaallisen Isänsä kanssa.

Kun Kristus saapui läntiselle pallonpuoliskolle ylösnousemuksensa jälkeen, Hän sanoi nefiläisille: ”Katso, minä olen Jeesus Kristus – . Minä olen juonut siitä katkerasta maljasta, jonka Isä on antanut minulle, – ja siten olen alistunut Isän tahtoon – alusta asti.”

Niistä lukemattomista tavoista, joilla Jeesus olisi voinut esitellä itsensä, Hän teki sen julistamalla kuuliaisuuttaan Isän tahdolle, vaikka vain vähän aiemmin, suurimman hätänsä hetkellä, tämä Jumalan ainosyntyinen Poika oli tuntenut itsensä täysin Isänsä hylkäämäksi. Kristuksen rakkaus – jokailmenee täydellisenä uskollisuutena jumalalliselle tahdolle – on pysynyt järkähtämättömänä ja pysyy järkähtämättömänä edelleen – ei vain helppoina ja miellyttävinä päivinä, vaan etenkin pimeimpinä ja vaikeimpina päivinä.

Jeesus oli pyhien kirjoitusten mukaan ”kipujen mies”. Hän koki surua, väsymystä, pettymystä ja tuskallista yksinäisyyttä. Näinä aikoina ja kaikkina aikoina Jeesuksen rakkaus ei katoa eikä

His Father's. With such mature love—the kind that exemplifies, empowers, and imparts—ours will not fail either.

So, if sometimes the harder you try, the more difficult it seems to get; if, just as you try to work on your limitations and your shortcomings, you find someone or something determined to challenge your faith; if, as you labor devotedly, you still feel moments of fear wash over you, remember that it has been so for some of the most faithful and marvelous people in every era of time. Also remember that there is a force in the universe determined to oppose every good thing you try to do.

So, through abundance as well as poverty, through private acclaim as well as public criticism, through the divine elements of the Restoration as well as the human foibles that will inevitably be part of it, we stay the course with the true Church of Christ. Why? Because as with our Redeemer, we signed on for the whole term—not ending with the first short introductory quiz but through to the final exam. The joy in this is that the Headmaster gave us all open-book answers before the course began. Furthermore, we have a host of tutors who remind us of these answers at regular stops along the way. But of course, none of this works if we keep cutting class.

“Whom seek ye?” With all our hearts we answer, “Jesus of Nazareth.” When He says, “I am he,” we bow our knee and confess with our tongue that He is the living Christ, that He alone atoned for our sins, that He was carrying us even when we thought He had abandoned us. When we stand before Him and see the wounds in His hands and feet, we will begin to comprehend what it meant for Him to bear our sins and be acquainted with grief, to be completely obedient to the will of His Father—all out of pure love for us. To introduce others to faith, repentance, baptism, the gift of the Holy Ghost, and receiving our blessings in the house of the Lord—these are the fundamental “principles and ordinances” that ultimately reveal our love of God and neighbor and joyfully characterize the true Church of Christ.

katoa Hänen Isänsäkään rakkaus. Niin kypsän rakkauden myötä – sellaisen, joka on esimerkiksi, voimaannuttavaa ja välittävää – ei katoa meidänkään rakkautemme.

Niinpä – jos joskus mitä kovemmin yritätte, sitä vaikeammaksi tilanne tuntuu käyvän; jos juuri kun yritätte selviytyä rajoituksistanne ja puutteistanne, huomaatte jonkun tai jonkin päättäneen haastaa uskoanne; jos tunnette yhä pelon hetkien valtaavan teidät, vaikka työskentelette antaumuksella, niin muistakaa, että näin on ollut joidenkuiden uskollisimpien ja suurenmoimpien ihmisten kohdalla kaikkina aikakausina. Muistakaa myös, että maailmankaikkeudessa on voima, joka on päättänyt vastustajokaista hyvää asiaa, jota yritätte tehdä.

Niinpä kun kohtaamme niin yltäkylläisyyttä kuin köyhyyttä, niin yksityistä ylistystä kuin julkista arvostelua, niin palautuksen jumalallisia tekijöitä kuin siihen väistämättä kuuluvia inhimillisiä heikkouksia, me pysymme kurssilla vakaasti mukana Kristuksen tosi kirkossa. Miksi? Koska Lunastajamme tavoin olemme ilmoittautuneet mukaan koko lukukaudelle – emme lopettamaan ensimmäisen lyhyen alkutestin jälkeen vaan loppukokeeseen asti. Ilahduttavaa tässä on se, että rehtori on antanut meille kaikki vastaukset kokeeseen, jossa saamme pitää kirjat mukana, ennen kurssin alkua. Lisäksi meillä on joukko ohjaajia, jotka muistuttavat meitä näistä vastauksista säännöllisin väliajoin kurssin aikana. Mutta mikään tästä ei tietenkään toimi, jos jätämme kurssin kesken.

”Ketä te etsitte?” Koko sydämestämme me vastaamme: ”Jeesusta, – – nasaretilaista.” Kun Hän sanoo: ”Minä se olen”, me notkistamme polvemme ja ylistämme sanoen, että Hän on elävä Kristus, että Hän yksin sovitti syntimme, että Hän kantoi meitä silloinkin, kun luulimme Hänen hylänneen meidät. Kun seisomme Hänen edessään ja näemme haavat Hänen käsissään ja jaloissaan, me alamme ymmärtää, mitä Hänelle merkitsi se, että Hän kantoi meidän syntimme ja oli sairauden tuttava, oli täysin kuuliainen Isänsä tahdolle – kaiken puhtaasta rakkaudesta meitä kohtaan. Muiden perehdyttäminen uskoon, parannukseen, kasteeseen, Pyhän Hengen lahjaan ja siunaustemme saamiseen Herran huoneessa – nämä ovat perustavanlaatuiset ”periaatteet ja toimitukset”, jotka viime kädessä paljastavat rakkautemme Jumalaa ja lähimmäisiä kohtaan ja jotka iloiten luonnehtivat Kristuksen tosi kirkkoa.

Brothers and sisters, I testify that The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints is the vehicle God has provided for our exaltation. The gospel it teaches is true, and the priesthood legitimizing it is not derivative. I testify that Russell M. Nelson is a prophet of our God, as His predecessors were and as His successors will be. And one day that prophetic guidance will lead a generation to see our Messenger of Salvation descend like “lightning ... out of the east,” and we will exclaim, “Jesus of Nazareth.” With arms forever outstretched and love unfeigned, He will reply, “I am he.” I so promise with the apostolic power and authority of His holy name, even Jesus Christ, amen.

Veljet ja sisaret, todistan, että Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko on apukeino, jonka Jumala on antanut tarjotakseen meille korotuksen. Sen opettama evankeliumi on totta, ja pappeus, joka oikeuttaa sen, ei ole minkään johdannainen. Todistan, että Russell M. Nelson on Jumalamme profeetta, kuten hänen edeltäjänsä olivat ja hänen seuraajansa tulevat olemaan. Ja eräänä päivänä tuo profeetallinen ohjaus johtaa yhden sukupolven näkemään pelastuksen sanansaattajan laskeutuvan kuin ”salamaa – – idässä”, ja me huudahdamme: ”Jeesus, nasaretilainen.” Kädet ikuisesti ojennettuina ja rakkauttaan vilpittömästi osoittaen Hän vastaa: ”Minä se olen.” Lupaan niin apostolisella voimalla ja valtuudella Hänen, Jeesuksen Kristuksen, pyhässä nimessä. Aamen.